

ТУРЦИЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излъзува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидета; външ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ години и прѣдплатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външниты настоятели отговарять за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

УСТАВНОТО НАЧЕРТАНИЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ЕКСАРХІЯ.

V.

За избираніето на свещенити и мірски съвѣти и за опрѣдленіето на черковниты настоятелства, на епархійскиты избиратели и спорійскиты свещенници.

По горѣ, ній казахми че свещенити и мірски съвѣти въ епархїити трѣбува да съставять едно и сѣщо тѣло за испроваждане и расправеніе на духовно-мірскити работи на Ексархїята ни.

И за потвърденіе на тѣзи истина ній казахми още че свещенити и мірски съвѣти таквись каквито ги прѣдлага уставното начертаніе сѣ съвършенно излишни при новити реформи които са увѣдохъ въ царството и при тѣснитъ кръгъ който са опрѣдѣля отъ царскїятъ фирманъ за властѣта на Българската Черкова.

Нъ отъ друга страна понеже туй начертаніе на смѣсената комисія може да са земе за основа на управление на Ексархїята ни и слѣдователно да са прїеме нѣговата система за избираніе и опрѣдѣляваніе на членовети въ рѣченити свещенници и мірски съвѣти тѣй както и тѣзи за черковниты настоятелства въ казити и на избирателити въ епархїити, ній мыслимъ че ще угодимъ на читателити си като изложимъ тука просто и нашето мнѣніе върху тѣзи системи за избираніе и опрѣдѣляваніе.

Първо ній ще кажемъ колкото са тича за избираніето на членовети на свещенници и мірски съвѣти, че по логически ще бжде щото избираніето имъ да става нѣ само отъ главниты градища на епархїити, нъ отъ сичкиты градища на тѣзи епархїи. Избирателството има за цѣль да намира способни лица които умѣять да защищавать свѣстно общити интереси на избирателити, и за туй не трѣбува да са ограничава, освѣнь въ кръгътъ у който живѣе.

Касателно до траеніето на службити въ свещенити съвѣти, ній желаемъ да са земе подъ вниманіе сѣщото онуй мнѣніе, което изложихми вече за тѣзи въ Синодътъ и Ексархїйскїятъ Съвѣтъ.

Колкото за членовети въ мірскити епархїйски съвѣти, ній прїемами системата за избираніето имъ, нъ сѣ тѣзи разлика че службити имъ трѣбува да бждѣтъ нѣ една година, нъ двѣ и да са замѣнятъ, нѣ сѣ тайно гласоподаваніе, нѣ сѣ хвърленіе на жребіе.

Относително за опрѣдленіето на черковниты настоятелства въ епархїити, ній ще отдадемъ правда на нашити комисари за мѣрїятъ начинъ който са положили за наименованіето на тѣзи черковни настоятелства, защото въ тѣзи заткнати мѣста на нашето отечество, дѣто просвѣщеніето не е прострѣло още добросторнити си лучи, разумно е щото слугата да познава господаря си.

Касателно до опрѣдленіето на епархїйскиты избиратели, ній ще си исповѣдами просто че както неразбрахми начинътъ споредъ който са избрахъ царградскиты избиратели, сѣщо тѣй не проумѣхми п тѣзи дълги и широки усули които са турять за опрѣдленіето на избирателити.

Касателно за подповеніето на избирателити, при свършваніето на сѣки петъ годишенъ періодъ, съгласни сме.

Нъ какво значать тѣзи каталози отъ кандидати съчинени прѣдварително отъ свещенити и мірски съвѣти и наложени на избираніето на народа?

Не ще ли бжде по добрѣ, споредъ насъ щото да са прїеме този редъ дѣто сѣки Българинъ почтенъ, царски подданикъ и независимъ да бжде кандидатъ. Ній смина мнѣніе че сѣ този начинъ уставътъ за управление на Ексархїята ни ще бжде по либераленъ, по разуменъ и по сходенъ съ духътъ въкътъ ни, и не ще сме принудени да развалями утрѣ туй което правимъ днѣсь?

Колкото за избираніето на епархїйскиты свещенници, ній не сподѣлями никакъ усультъ който са прѣдписва да са слѣдува въ избираніето на тѣзи свещенници. Споредъ насъ прѣдпочтително ще да е ако са остави сѣка община, колкото и малка да бжде, да избира сама свещенити си лица и да са опрѣдѣлятъ или рѣкополагать тѣзи лица, по просбата на общинити които имѣть нужда отъ тѣхъ.

ЕДНА ДУМА ЗА НАРЕЖДАНІЕТО НА БЪЛГАРСКИТЕ ЕПАРХІИ.

Лафонтенъ, единъ отъ най славниты френски поети, го каза прѣди врѣме: по-добрѣ е да има човѣкъ единъ разуменъ неприятель отъ колкото еднѣ глупавъ прїятель.

Сичкити здраворазсѣдни хора казвять: по-добрѣ е да са радва единъ народъ съ мѣдри съвѣтници нежели съ съвѣтници невѣжи.

Тѣзи мысли ни додохъ на умътъ като четохми въ прѣдпоследнїятъ брой на Право, една длга и несвѣстна статія подписана отъ нѣкого си Стоила Попова чиновникъ (!?) въ сѣдалището на дунавската областъ.

Въ тѣзи статія, която занимава почти шесть отъ сиромашкити колони на Право и която неможяхми да разберемъ безъ голѣма мѣжа, той са мѣчи, въ единъ облакъ на фрази, да докаже двѣ нѣща:

1-во Че сегашното распорѣждане на българскити епархїи было неправилно; и 2-ро Че тѣзи епархїи трѣбувало да са распорѣдять споредъ новити нарѣди на царството.

Разумѣва са ній не отказвами на никой Българинъ правото да излага мнѣніето си

касателно до устройството на нашата народна черкова, нъ туй мнѣніе трѣбува да са основава въ сѣка точка на здравїятъ разумъ и на съществующити закони.

Инакъ ако сѣки захване да дава неврѣли и некипѣли мнѣнія и съвѣти, ній рїскувами да отведѣмъ скоро корабътъ на Ексархїята си на пѣсѣкътъ ако не го ударимъ въ нѣкой подводенъ камъкъ.

Вѣстникарити имѣть свята длжностъ да вардять строго туй правило въ помѣстеніето на разниты мнѣнія, защото сѣ този начинъ само може да са образува едно общо мнѣніе съ здрави и положителни мысли.

Нъ като виждами вѣстникари да обнародвѣтъ безъ никакво оцѣненіе и разсѣжденіе, статїи толкосъ лекоумно написани както тѣзи за която става дума, наистина ній неможемъ освѣнь да оплачемъ тѣхното ослѣпленіе.

Нъ да сѣ върнемъ на прѣдметътъ си. Въ своята длга и неразбрана статія, що иска нашїятъ клѣтъ чиновникъ отъ сѣдалището на дунавската областъ?

Той иска, както рѣкохми по-горѣ, да са дигне сегашното неправилно распорѣждане на епархїити ни, и да са распорѣдять тѣзи наши епархїи споредъ днѣшното административно устройство на Държавата.

Добрѣ. Нъ питами: Туй ново устройство щѣли да бжде постоянно? Ако утрѣ царското правителство усвои нѣкоя друга система по икономическа за управление на областити си, трѣбува ли ній да да поправями изново прѣдѣлити на епархїити си?

Сетнѣ, туй распорѣждане на нашити епархїи съобразно ли е съ прѣдписанїята на царскїятъ фирманъ?

Най сетнѣ, имали други нѣкой надлѣженъ да распорѣжда епархїити отъ грѣцката патріаршія?

На сичкити тѣзи въпроси здравїятъ разумъ и познаніето на работити отговарять отрицателно.

Отъ друга страна, прѣди да са произнѣсемъ върху едно дѣло стъ толкосъ висока важностъ, ній трѣбува да знаемъ най напрѣдъ дѣ ще бжде сѣдалището на Ексархїята ни.

Ній трѣбува още да знаемъ сѣщо тѣй ако тѣзи наша Ексархїя ще са издигне съ съгласіето на грѣцката патріаршія или чрезъ единъ схизмъ.

Колкото за насъ, ній сме убѣдени че Великїятъ Визиръ който има еднаква и равна почетъ къмъ правата и на двѣти противни страни, ще са опита още веднѣжъ за да погоди тѣзи двѣ страни върху основити на царскїятъ фирманъ. До тогасъ ній ще прѣдпазвами мнѣніето си.

Нъ когато срѣщами таквись дрѣбни чиновничета като туй което ни занимава съ статїята си, да разглѣждать работи сѣ цѣль да заблуждавять общото мнѣніе и да

прѣчатъ съ туй на сполуката на примирителниятъ духъ на царското правителство, полѣзно е да са показватъ съ прѣстъ тѣзи лица за да са вкарватъ въ длъжностити си, и това е което правимъ днѣсь.

Колкото за Стоила Попова особно, който ни казватъ че былъ простъ прѣвода на вѣстникъ Дунавъ, а нѣ чиновникъ, както са подписва, ний ще направимъ слѣдующити забѣлѣжки които и приоржчвами на високото вниманіе на новиятъ Валія на Туна Вилаети:

Вѣстникъ Дунавъ е станалъ отъ нѣколко врѣме една утрѣнка както по съдържаніето си тѣй и по языкътъ си. Говоримъ за българската частъ. Този вѣстникъ има наистина още малко честъ прѣд общото миѣніе, и тѣзи честъ трѣбува да са отдаде на трудолюбивия нашъ съотечественникъ Г. Чорачіева; нѣ понеже този послѣденъ мжжъ не може самъ да напишува два цѣли вѣстника въ недѣлята, нужно е, за да са възобнови честта на рѣченіятъ листъ, щото сътрудникътъ на Г. Чорачіева да са замѣни съ нѣкое друго лице което да има по-здрави познанія и да познава по-добрѣ майчиниятъ си языкъ. Това го казвами въ интересътъ на В. Дунавъ и въ този на царщината.

ЧЕРНОТО СЪСЛОВІЕ.

IV.

Не трѣба още да забравями че ний имаме нѣкои и други мѣнастѣри чисто български, отъ които много малко, нѣкои сж въ доста добро състояніе, а най паче Зографскіятъ. Кое сж тѣ добро за народа до сега направили? Не е ли едно голѣмо зеро? Освѣнъ като пращаха сѣка година своити таксидіоти между народа да го мамятъ, по причина на нѣговото невѣжество и простодушіе, да ходи по свята горѣ щото да можатъ да са ползватъ отъ нѣговата матеріална частъ; тѣ още пращаха и духовни тѣхни братія по метохити си въ градищата и селата, щото да ходятъ попросія на сякадѣ и съ името на мѣнастѣря си да зимятъ щото имъ даждѣт и подарятъ; тѣй щото народътъ като доде въ съзнаніе наконецъ много малко за тѣхната матеріалностъ, стана и ги изгони изъ много мѣста.

При тѣзи тѣхни вигоди изъ народа, не трѣбаше ли тѣ да подумятъ, че трѣба да имжтъ поне онова което имъ принадлежи душевно украсява, и което ги съобразява съ тѣхніятъ чинъ — Духовното Божественно поученіе, тѣй щото да знаятъ колко годѣ да проповѣдватъ словото Божіе както трѣба? И тѣй отъ сумити, които тѣ имжтъ и които изъ народа са извлѣкли, не можяхъ ли баремъ една духовна школа да съставятъ? Единъ чловѣкъ, който се е увлякалъ до толкова въ матеріалността, щото не помисля дору и за своята длъжностъ, нити за своето развитіе, което е за него необходимо споредъ званието му, какъ можемъ да заключимъ, че той ще можи да помисли и ще може да са постараетъ за нашето благополучіе и благоденствіе?

На конецъ работата на това народно право не бѣше ли въ рѣцѣти на онѣзи които днѣсь искжтъ да са поставятъ като основа на това право? Тѣ като сж го имали, са го испунали безъ да помислятъ за злото му слѣдствіе, безъ да подушатъ

за народното положеніе, като го извѣстятъ че въ опасностъ са намира нѣговото черковно право. Днѣсь народа подирѣ толкова жертви, подирѣ толкова старанія, като си придоби изгубеното черковно право, като си го спечели съ помощта на Царското Правителство, съ милоштыта царска, като го има вече въ рѣцѣти си трѣба ли пакъ на калугерски рѣцѣ да го придаде и остави както си бѣше въ грѣцкити? Не трѣба ли той да са постресне и да подумаетъ, когато тѣ съ врѣме, за да са ползватъ отъ обстоятелствата, сж приспали тѣй въ невѣжеството народа, щото да можатъ да му продадатъ правата, да ли такова едно нѣщо пакъ не ще са случи като го оставимъ подъ същото начяло и същото самоволие? Съ врѣме още, стига само обстоятелствата да са го позволили, ако си го е обсѣбилъ народътъ, то не можеше да исчезне, нито да пропадне, освѣнъ наедно съ него. Сега обстоятелствата ни го докараха въ това положеніе зашто да не го направимъ?

Възможно ли е нѣкому да помисли ченій като сме достигнали въ таковосъ нечувствително положеніе презъ тѣхъ, ще можимъ пакъ презъ тѣхъ да придобимъ нашето изискуемо развитіе и благоденствіе? Това е несъобразно съ здравиятъ разумъ и толкосъ по-вече, че тѣ отъ колкото сж били, не сж днѣсь по-добри, былъ по-злѣ можимъ да кажемъ. Тѣхното повѣденіе, тѣхното отношеніе е едно свѣтло доказателство на това. Слѣдователно, по същото начало, ний не можимъ да чяками отъ тѣхъ никакво добро.

Ний още не сме видѣли да са нарѣдятъ, зехми да чуваме и да глѣдате, че тѣхнити трудове, или по-добрѣ да са изразимъ тѣхнити си длъжности да ги продаждѣт за пари, и то дѣ колкото намѣрятъ, и за малко и за много — само да не е баде хава. Ний имаме въ портфеля си много таквисъ работи забѣлѣжени, нѣ зашто да ги изваждами на явѣ, зашто да правимъ напѣти священноначалници да сж поруганіе не само на наша народъ, ами и на самити Грѣци, които отъ малко врѣме насамъ сж почнали нашята журналистика, съ живо вниманіе да разглѣжджтъ, и да търсятъ и най малката причина за да хвърлятъ своити куки върху насъ. Да, нещемъ да ги изваждами на бѣло, нѣ ако видимъ че пакъ не забравятъ своятъ табихетъ, ний ще земемъ прѣдъ очи протофеля, и което имаме забѣлѣжено едно по едно, фактически ще земемъ да ги изваждами на бѣлъ свѣтъ, и то, ако не за доброто на настоящити, баремъ за поправка на бждущити ни пастири, пастири, които днѣсь са нарѣжджтъ и готвятъ да постяпятъ въ тоя кругъ. Една незначителна тайфа фанариоти съставляваше до сега нашето духовно началство и нашята нѣравствена школа. Нѣ! въ тая школа, развратътъ заинаваше първо-то мѣсто, и да срѣщнешъ чловѣкъ между святити називаеми отци що годѣ порядоченъ чловѣкъ бѣше, явлѣніе твърдѣ исклучително. Въ нея са бѣха развили и съсрѣдоточили до най голѣмъ размѣръ, сѣкакви гнусотіи, свиреностъ, развратъ, пиянство, каквито сжществувжтъ на свѣтътъ. Сичкото си врѣме тия свети старци прѣманиувжтъ, за да правятъ най-кални интриги, и да изискуватъ най гнусавити комедии; съ една дума тѣ продажджтъ Бога като халвж, и

съ нѣговото име правятъ адски шарлатанлъци. Не е ли срамота да са бонми отъ проклѣтіята на грѣцкіятъ патрикъ и да са страхуваме да пожелаемъ нашето отдѣленіе отъ нѣговата ерархія и да съставимъ наша? Ерархіята не е направила чловѣка, нѣ чловѣкътъ е направилъ ерархіята, което ще каже че чловѣкътъ е господаръ на ерархіята, а не ерархіята на чловѣка. Слѣдователно можимъ да додѣмъ до това заключеніе, че народътъ е направилъ ерархіята, а не ерархіята народа. Священството е съставено отъ народа и за народа. То като е тѣй, зашто да искаме народътъ да зависи отъ священството а не священството отъ народа? Евангеліето ни учи да обичаме сичкити народи, сичкото чловѣчество, даже и своити врагове; а начялото на караказанъ ни учеше да ненавиждами и себѣ си, языка си, отечеството си, царя си и сичко което не е грѣцко. Подобно нѣщо сега срѣщаме и у нашити пастири. Тѣ ни учятъ да мразиме сичко, което не е въ тѣхніятъ интересъ, сичко което ще докачи тѣхното славолюбіе, учятъ ни да интригуваме, да лжжѣмъ, да партизануваме и пр. и пр. само и само да можатъ да сполучатъ кой по напѣдъ да са нарѣди за Български Ексархъ! да сполучатъ да турятъ на здрави ослованія своето властолобіе, и онова на чорбаджилѣка, за да имжтъ подъ своити удари и за на напѣдъ народа. Чорбаджилѣкътъ и духовенството сж направили между си съюзъ — както животното не може да живѣе безъ храна, така и духовенството безъ чорбаджити. Прочее, нѣка си отворятъ очити настоящити тука събрани народни прѣставители, да не са излжжятъ отъ козити владышки и чорбаджійски, да не са повѣдѣтъ по тѣхнити користни внушенія, ами да защитятъ народното право. Сега е врѣмето, а не когато са потвърди уставътъ, когато са нарѣди Ексарха — тогава ще бжде кжсно и много кжсно: тогава ще бжде по-злѣ отъ напѣдъ. Да си отворятъ очити да не привлѣкжтъ народната проклѣтія — че тя е ужасна и много ужасна; да не видимъ утрѣ че земемъ да са карами между си, както до сега са карами съ фанариотити. Ний ще са повѣрнимъ на прѣдмета си въ слѣдующія членъ и ще са мжчимъ да расправимъ що ще каже ерархія. Т. Бояджійски.

ДОБРОДѢТЕЛТА.

Когато единъ чловѣкъ е само добъръ той е полезенъ за себѣ си, а пакъ когато е добъръ и добродѣтеленъ тогава е добъръ и за себе си и полезенъ за другити.

Какъвъ е прочее добродѣтелниятъ чловѣкъ? Добродѣтелниятъ чловѣкъ е онъ който знае да побѣждава душевнити си вълненія. Зашто само тогава може да е съ здраво расжденіе, и съ добра свѣсть; извръшва длъжността си и е осигоренъ въ правія пжтъ. Трѣбова прочее да обуздаваме страстити си за да бждемъ добродѣтели; добродѣтелта непринадлѣжи освѣнъ на същество природно слабо, а силно отъ волята си; ето въ какво състои достоинството на справедливиятъ чловѣкъ.

Нѣма нищо по добро и полезно отъ колкото добродѣтелта; и честитъ е она който я слѣдва. Когато пожелае чловѣкъ не-първо да я обгърне тя му са показва застрашителна, нѣ на конецъ са прилѣва

въ обятіята на онѣзи които неуморимо са я гонили. Всякога чувствуваме удоволствие когато направиме добро, при това чакаме и възнаграждение относително на доброто. Наслаждението отъ добродѣтелята е вътрѣшно което осѣщатъ само тѣзи които праватъ добродѣтель.

Ако обичаи искрено добродѣтелята трѣбва и да я послѣдвами защото тогава ще бъдемъ благополучни. Една само погрѣшка може да отнеме спокойствието на добродѣтелиятъ чловѣкъ и да го подчини на съвѣстното грезение.

Желае ли чловѣкъ да знае да ли богатството или добродѣтелята е по прѣдпочтителна? Стига само да помисли кое отъ тѣзи прѣдпочита сърцето му и да избере безпристрастно това къмъ което интересътъ му го привлича. Ако бы да е челя Исторія ще ли да помисли нѣкой пътъ за богатствата на Крезиса, за славата на Цезара, за Нероновото могущество или за удоволствіята на Хелеогабала? Защо, като бѣха благополучни, Исторіята не ни прѣпорѣчва тѣхните достойнства? Нъ ето че тѣ не бѣха истинно благополучни и са увѣрихми вече че сж достойни за презрѣние. Кои чловѣци прочее глѣдами съ удоволствие? И на кои обичаи, по добръ да са уприличимъ? Не ли на Атинянина Сократа който испи отровата, не ли на Брута който умрѣ за отечеството си, не ли на Регулюса посрѣдъ мъжкити си, тѣзи сж сичкити злополучни добродѣтели които ни каратъ да ги пожелаимъ; и ний осѣщамъ въ сърдечната си дълбочина едно истинско благоденствие, което укротяваше неноснителни мъки. Това чувствуване е общо на цѣлото чловѣчество. Този божественъ примѣръ когото сѣки отъ насъ носи съ себе си възсхыщава ни колкото и да имамъ отъ него, и ако бы ни позволила страстьта ний бы пожелаели да имамъ и повечко за да бы да са уприличимъ отъ чясти на онѣзи чловѣци.

При все дова твърдѣ мъчно е да са отречени отъ добродѣтелята защото тя мъчи за много време тѣзи които я изоставятъ, и нейнито очарования, които са наслаждението на една чиста душа, сж още и наказание на лошиятъ който ги желае а пакъ не може да са наслади съ тѣхъ и за да са увѣри чловѣкъ че ще са награди заради доброто което е направилъ трѣбва по честечко да го прави, и така ще бжде сѣкога радостенъ и задоволенъ отъ себе си; до сега не сме видѣли да са раскае чловѣкъ за доброто си дѣло което е направилъ. Трудътъ и удоволствието замиватъ като една сѣнка, животътъ са истича въ една минута, и самъ по себе си той не е нищо, нъ цѣговата цѣна зависи отъ употреблението му и само доброто което е направилъ чловѣкъ остая слѣдъ него.

И. П. Петровъ.

Европейскити вѣстници обнародвжтъ слѣдующото писмо което князь Карлъ былъ отпратилъ тѣзи дни до одного отъ приятелити си:

Почтенній ми Приятелю,

Твърдѣ дълго време чакахъ за да ви дамъ повѣтъ знакъ на животъ. Искалъ бихъ да ви видя само единъ часъ на мѣстото си за да ви убедя колко съчувствуваніето ми е струшено и отъ колко утроводе, грижи и измази е пълно.

Подиръ малко петь години ще станжтъ отъ какъ съмъ прѣвѣлъ сѣвдотото рѣшеніе да са тура

на чело на това мѣсто, толкось бѣдно нъ толкось богато надарено отъ естеството, и колкото пътъ обрѣщамъ сѣки си къмъ този прѣмилъ періодъ, кжесъ въ животътъ на единъ народъ, а дѣжжъ въ този на одного човѣка, на когото желаніята непрѣстатно са отпратятъ къмъ напрѣдѣнѣтъ, трѣбува да си важа че малко добро съмъ направилъ на това хубаво мѣсто. Често са питамъ: Кой е кривъ? Азъ ли дѣто не съмъ познавалъ характерътъ на народа, или народа който не са остава да са управлява. По слѣдствие на многочетнити ми обхождения и въ двѣтъ княжества и спошеніята ми съ разнити класове на населението, убѣдихъ са че тѣзи укори, не трѣба да са отпратятъ нити на народа въобще, нити на мене лично, нъ по-добръ на онѣзи които, като сж са розили въ сжщити княжества, са присвоили правителството имъ. Тѣзи хора които, като забравятъ положението на отечеството си, сж ходили да свршятъ своето политическо и обществено учение по важнъ, мислятъ само да приспосабливатъ у тѣхъ безъ разликуване идеи които сж прѣвѣли еднѣ-дѣ-си и които сж обличени съ нѣкаква си мечтателна форма.

Тѣй това кѣто мѣсто което е живѣло сѣкоги въ най тѣжко робство, мина, безъ никакво приготвеніе, отъ деспотическото правление на най либералната парода, една парода таква съ която никой другъ народъ въ Европа нѣма една подобна. Глѣдамъ това, споредъ собствениятъ си опитъ, като едно злощастіе до толкова голѣмо щото Румѣнити не можатъ да са похвалятъ чеймжтъ домашнити добродѣтели необходими за едно тукурѣчи ренубликанско правление. Ако не бѣхъ зель толкось на сърце интересити на това красно мѣсто, на което може да са прѣдкаже въ други времена най свѣлото бѣдѣще, отъ много време щѣхъ да излѣжъ отъ търпѣние.

Сега направихъ послѣдното си опитваніе, което, като ма показва на населението хладнокръвнѣтъ къмъ благоденствието на княжествата, не ще ма компромитира прѣдъ очити на партити и на дѣйцити на програмата на велика Румѣнія, нъ като жертвува личнити ми чувства, ще уникожи напълно популярността ми. При сичко туй, да са криве повече време вкореченото зло което ни грызи и да са оставя бѣдѣщето на мѣстото на кѣфѣтъ на партити, бы было едно цѣбрѣженіе отъ най осѣдителнити.

Онзи който, въ едно извѣстно положеніе, държува да кажѣ истинната и да покаже работити съ истинното имъ име, са вижда, разумѣва са, тутакси изоставенъ на собственити си сили, нъ азъ ще бѣдѣ съ тѣзи разлика (за която трѣбува да са държи доста смѣтка), че съхранявамъ свободата за да са завърна въ милоото си отечество и да прикарвамъ тамъ, въ пазухата на едно домашно благополучіе, единъ животъ независимъ и безъ грыжи. Този силнѣ магнитъ къмъ отечеството не е прѣставалъ никогн, между тѣжкити опитванія на които съмъ былъ подложенъ, да извършва върху ми влѣніето си. Само жалъ отъ сичкото си сърце, че добрити ми намѣренія са прѣзрѣхъ и прѣвѣхъ съ толкось неблагодарность. Нъ понеже тѣзи сѣдба ми е обща съ сичкити смъртни, азъ ще мога да са утѣшиа и да забравя малко-малко, между умственото и тихо обхождението на вашето общество, вѣтхата цѣль на усилията ми.

Карлъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ.

САМОКОВЪ 17 януарія. Нашето самоковско читалище прія едно окружно писмо отъ царградското читалище, съ което ги умолява, настоятелити, да учинатъ добринж да имъ испрататъ десеть лири турски за помощъ, както сж посакали отъ сичкити читалища изъ отечеството да имъ испрататъ отъ сѣждѣ пари помощъ, у заемъ, за да си купатъ една печатница особита, и слѣдъ време като свечелатъ пари, да имъ ги повържятъ, или съ книги напечатани нови, да имъ са отплатятъ. То много свято нѣщо! Обаче? Не е ли по добръ да съставатъ, и настанжтъ, да извадатъ двѣ хиляди акцій № 2000 по една лира и половина т. е. по 150 гроша акціята. И така нѣка бжде сѣкой увѣренъ, зашто щомъ като излезатъ акціити и са осигуратъ (удобратъ) незабавно ще са похарчатъ на разо сърце сѣкое читалище най малкото, и слабоото, ще си зематъ по десеть акцій, особито, учителити, духовнити лица, и дружества, на женскія цолъ, и мжжскія за младежи-

ти за просвѣщеніе, и напрѣднуване въ науката, зашто като са установи, читалища, общо дружественна печатница съ акцій, тогава колкото са спомоществователи, сѣкой спроти акціити си ще зема полза отъ компанията, и ще стане много по добръ, и скоро ще напрѣднува просвѣщеніето, ще почнатъ са печата книги съ умѣренна цѣна (ефѣно), ще да си купуватъ ученицити по лесно, и читалищата да можтъ да раздаватъ на сиромашкити дѣца милостини, сѣкой въ отечеството имъ, че ще иматъ и полза голѣма. Книгопродавцити, и книгоиздателити, сички ще си зематъ акцій и ще са ползуватъ, само дано учува Богъ, да са не помѣша нѣкоя завистъ и пристрастіе, да не помисли нѣкой, това мене не понася, това мене врѣди, да не бы направилъ нѣкое приятствіе, зашто има безъ характеръ чловѣци, глѣдатъ само своятъ си интересъ и користолюбіе, а за общата полза не сака да знае. Прочее увѣренъ съмъ на вашето доброжелателство, честолюбіе и родолюбіе, що имате ревность, за общото народно просвѣщеніе, и напрѣднуване, и ще са постараете, освѣнъ обнародваніето въ вѣстника ви настоящата статійка, ще учините добринж, да посвѣтватѣ и отъ ваша страна читалищата, учителити, и дружествата, като излезатъ акціити незабавно сѣкой родолюбивъ читателъ да си земе, едно за полза, и друго за общепародното просвѣщеніе. Писахми на Пловдивъ, на Софія, на Дупница и на Кюстендилъ до читалищата, да си даджтъ мнѣніето, отъ Дупница примахме отговоръ, съгласни сж на разо сърце. Могатъ и вамъ да пишатъ. Много е мислимъ това свято и ползувателно дѣло за просвѣщеніето. Д. Смиркаровъ.

ЕГРИДЕРЕ-ПАЛАНКА 9 януарія. Достопочтенната тукашна община ако и да има доволно случаи за да испита вѣроломіята, лукавствата и интригити на Пансевити мекерета священници мнѣніето ѣ обаче за примиреніе не бѣше, освѣнъ да са прѣсекжтъ веке въ града ни непрѣстатнити смущения и партизанства, единственити разорителити на всяко благополучіе. За това и рѣши да приеме най смиренната прошка на тѣзи мекерета священници, и да имъ позволи да священнодѣйствуватъ въ черквити ни, както и да попуватъ отпѣтити имъ села и кѣщи. Това като станиж, всички въздадохме благодареніе Богу, всички ся зарадувахме, като мислахме, че отъ днѣсъ на татѣкъ любовта и съгласіето ще ся въдорятъ между насъ, и ми вси съгласно ще са трудимъ за по скорото ни присѣдиненіе съ Българската Ексархія. Нъ слѣдъ малко време ненадѣнно дохожда да ни са прѣдстави прѣдъ очи извѣстната ни посланица: « възкъ козината си мѣнява, а нравѣтъ никакъ. » Съ сѣжалѣніе видѣхми, че хаджи попъ Алекси и попъ Иванъ, бывшій Паисіевъ епитропъ, като прѣдводители, пакъ хванжли прѣждни си кривія пътъ, безъ да си напомнятъ наложеното имъ наказание, и хайде въ Скопія на поклоненіе при фанариотина, кой откакъ ги посвѣтвалъ усно за какви интриги да употрѣбятъ сега на послѣдѣкъ, далъ имъ прѣдварително за възнаграждение на бѣдѣщия имъ трудъ по нѣколко лири, и ги испроводилъ съ: хайде гюренимъ сизі.

И така чтомъ са завърнахъ тѣ отъ Скопія, незабавно пристигнува отъ Призрѣвскія Валія една висока заповѣдъ, за събиране миріята на владыката Паисія, за прѣпознаване неговія епитропъ, и за аргосване поворжкоположенити священници отъ новосъставеното Българско Ексархійско Духовенство, чрезъ Н. Пр. Г. Геннадія Велевскаго. О колко голѣма радость за мекеретата! Колко добра вѣсть за тѣхъ! Повикнуватъ са слѣдователно отъ каймакамина ни народнити ни священници за да имъ са приспособятъ тѣзи заповѣди, прѣслушателити на кои врзани ще ли да са проваждатъ въ Скопія, и на това тѣ твърдѣ умно са отговорили, като казали, че: « ний като народни служители нищо не можемъ направити безъ ѣнарода, кой не познава нито Патриаршія, нито Агентиана и неговія епитропъ, ни пакъ прѣкрѣшена пара има да му даде, повикайте народътъ и нему заповѣдайте. »

Въ единъ пазаренъ день слѣдователно кананій паисіевъ епитропъ попъ Иванъ, като зима съ себе пусули за владышката мирія заедно и нѣколко запѣтиа подира си, гордо гордо са расхожаше изъ пазаря да търси селскити мухтарни и да имъ ги вручва, за да са полага дѣлото въ дѣйствіе, нъ откакъ никой отъ тѣхъ не рачи да приеме, за да са позанлашатъ затворихъ нѣкой, нъ и това быде заудо.

На късничко да кажемъ, народътъ като опозна, че тѣ отъ една страна примирени отъ друга изново интригуватъ съ фанариотица, пакъ ги отлучи отъ черквита ни както и напредъ. Нѣ сега тѣ какви сръдства и интриги веке не употрѣбихъ по съвѣта на агентина? Главниятъ имъ прѣводителъ, по имя хаджи попъ Алекси откакъ нахранва и напоива пѣколцина симиджии, и събира братията, зетовети и сыновети сѣ, прируженъ още съ около 15 души запѣта, на вторій день на Р. Христово утрѣнѣта дохожда съ тѣхъ въ черква силонъ да чете и пѣе, та по този начинъ ако бы дръзнали нѣкои отъ народа да искатъ да го въспрѣтъ, да му притекжтъ на помощъ и да ги отблъснатъ, а при това и като ги прѣдстави прѣдъ запѣтатата като причина на всичкити станжии до днѣсь смущенія противъ деспота си, да ги прѣдаде на тѣхъ, кои на частъ врязани да ги откарать въ Скопѣя. За жалость негова обаче, ролата му не можа да са изиграе, и той заедно съ послѣдователити си останахъ тѣжко наскърбени. За това като търсяхъ другъ сгоденъ случай за смущение, а виждахъ, че народътъ си стои миренъ безъ да го подкачи, вечерята въ сжщій день пакъ са събиратъ и дохождатъ въ черква, и тогава по друга една причина рѣшихъ са тѣ сами да захванжтъ желаемото си убійствено дѣло, защото никакъ трѣбваше да останатъ доста посрамени прѣдъ деспотѣ си и недостойни за дадениити имъ сега на послѣдъкъ лири, отъ кои и единъ

членъ отъ общината ни, кому името ще прѣмълчимъ, има честь да земе 30, дѣто ще каже, че за 30 лѣри, единъ шикерѣя качямакъ и едно печено прасе стана и той съврѣшено владышко мекере. Нѣ да дойдемъ на прѣдмета си. Причината на станалото смущение бѣ съвсѣмъ проста. Коста Велесчянинъ, единъ нашъ съгражданинъ случайно бѣ възлѣзалъ въ единъ столъ, и защото не бывало да стои въ него столъ, присвоява си правото единъ отъ зетовети на хаджи П. Алекса, та отива да го извади изъ стола, и той като отказа да направи исканieto му, дохождатъ и други отъ тѣхъ, хващатъ го за мишица, и съ юруци по глава истръгнувайки го, единъ отъ почтенити членове на общината ни по имя Доде Петковъ, за да утисни смущението, зе да ги мжъри като имъ прилагаше, че е не прилично и грѣшно да ставатъ въ черквата такива работи, тѣ обаче като търсяхъ само малкъ случай, както казахме, за смущение и бой, оставятъ казаніи Коста на странѣ, грабнуватъ си него, и като го турятъ подъ краката си, до толкова немилостиво го бихъ, щото сичкото му тѣло почти сломихъ и единиятъ му кракъ исчюнихъ. Нѣ между това и тѣ не останахъ гѣи уцѣлели; защото по Божіе конущение както едно врѣмя Мадямлянити са избии по между си, така сжщо и тѣ едини други са избиха, а особито хаджи Георги поврѣди дѣсното око на баща си Х. Петра. И слѣдъ това безъ да стана потрѣбниятъ испитъ, по нишо пакъ овлеве-

таніе, затвориха са двамата наши съотечественници, именно: Г. Иванъ Ангелковъ и Г. Димитъръ Тодоровъ безъ никакво право, а само защото дръзнали да отбранятъ убитого Г. Доде те, кой още за пять минути остана да са умъртви, ако не бѣхъ му дошли на помощъ. Родолюбивия ни лѣкаръ Г. Стоянчо Паневъ Софійнецъ настапенъ отъ правителствена страна доста старание полага за възстановение здравіето му, пѣ врѣмя са изискува за това!

Ето, Г-не редакторе, какви работи ставатъ по насъ, ето какви сръдства са употрѣбляватъ отъ страна на Паневити мекерета за сполука на цѣлѣта си. Нѣ дано царското правителство са смилжше за насъ да ни избави отъ теглилата на тогози фанариотица, и единъ чясъ по скоро да ни присъедини съ многожелаемата ни Българска Екзархія! Това са молбити на всичкото тукашно население!

— 0 —

По причина на поврѣдити на телеграфити отъ лошото врѣме, тѣзи седмица не прѣхми никакви депешити отъ Европа. Това изискува дѣто сегашниятъ нилетъ не съдржжава политически новини. Нѣ щомъ са поправятъ телеграфическити линии и прѣмелж депешити, нѣи ще ги извадимъ сичкити въ притурката си.

— Френцити поискали едно продължение на прѣмѣрието. Императоръ Гийомъ ще отиди за Берлинъ въ началото на Марта за да отвори лично Рейстага.

ВѢСТНИКЪ ТУРЦИЯ

Влиза въ седмата година на съществуваніето си.

Вѣрна на цѣлѣта на основателтъ си, Турция не са е отдалечявала нити една минута отъ пѣтя който ѣ сж показвали добрѣ разбранити интереси на народа.

Тя не е прѣставала да глѣда и да припоржчва народното образование като единственно сръдство което можн да уллучи сждбити на България, и тя е наистина честита като вижда да прѣобладава отъ день на день повече туй убѣждение въ народа: читалищата, женскити дружества, училищата които са съставихъ или нарѣдихъ сж едно свѣтло доказателство за това.

За напредъ, нѣи ще глѣдами да направимъ по пжстро съдржаніето на вѣстникътъ: нѣи са споразумѣхми съ много измежду нашити учени Българи да ни отправятъ интересни членове върху разни политически, икономически, търговски, индустриални и земледѣлни въпроси.

Освѣнъ туй, нѣи заржчяхми по-дрѣбни букви тѣи щото вѣстника да може да обѣма повече вещество за да са благодарятъ читателити ни.

Отъ друга страна, нѣи зехме още една мѣрка която мислимъ че ще са удобри отъ сичкити наши прѣатели и спомоществователи: вмѣсто да са пжне листѣтъ съ дописки писани съ цѣлъ да раздражаватъ духовети, както правятъ много, нѣи рѣшихми щото отъ новата година да давами само едно скратение както отъ нашити дописки тѣи и отъ тѣзи на другити български вѣстници като съвѣтвами сѣкога съгласіето и образованіето.

Най сетиѣ, нѣи не ще жалимъ нищо за да отговоримъ на законното ожиданіе на нашити спомоществователи.

Като правимъ тѣзи жертви и трудове нѣи вѣрваме да можемъ да смѣтами върху подпорката на публиката, която ще изволи да ни засвидѣтелствува симпатіити си като удвои и утрои числото на абонатити ни.

Онѣзи отъ нашити спомоществователи които искжтъ да получжтъ направо вѣстникътъ си, чрезъ пощата, нѣма освѣнъ да извѣстятъ за това управленіето на вѣстникътъ.

Цѣната на вѣстникътъ остава сжщата.

Подписката на спомоществовавіята става въ Цариградъ улица Асмаж-Меджидъ № 23, а по вжнѣ при отрѣденити настоятели.

Българското Трѣговско Дружество въ Варна, като си приглѣда годишнити смѣтки за примпжлжтж години, т. е. отъ 1-ий Августъ 1869 — 1-ий Августъ 870 намѣри чиста печялбж по гр. 19 1 | 4 0 | 0. За туй брѣза да обнародва званично общо годишнжтж си Равносмѣтж, отъ която акціонеритѣ да можжтъ да проумѣятъ състояніето на рѣченното завѣдніе.

Ето какъ слѣдва:

ДА ДАВА 1870		ОБЩАТА РАВНОСМѢТКА		1870 ДА ЗЕМА.	
Юлія 31	На разни акціонери за капиталтъ имъ		Юлія 31 отъ	Касжтж зе готови пары	гр. 2,150 96
" "	спорѣдъ билетѣтъ отъ № 1—120	гр. 25,513 52 1/2	" "	Копило стокъ за готова стѣка	" 1,143
" "	На продажъ стокъ за продадена —	" 288	" "	Измѣненіето Друж. въ разни пѣща	" 299
" "	Общити лихви за ново —	" 1,406 59 1/2	" "	Боновы и записи подъ лихвж	" 23,575 50
		гр. 27,208 12		Разноска Дружественны за ново	" 36 66
					гр. 27,208 12

Въ лира турска по гроша сто 100

Въ горнето перо — разни акціонери. е приложена печялбжтж на пѣрвжтж и вторжтж години, т. е. на пѣрвжтж 1868—869 години спечяли по гр. 10—21/00, съ която заедно на вторжтж 1869—870 години капиталтъ на всякж акція са умножи на гр. 130—21/00; съ тоя капиталъ днѣска печяли по гр. 25—6/00. И така за идушжтж години всякж акція, състояща отъ гр. 120, като ѣ са приложи печялбжтж за двѣ години възбачва са на гр. 155—27 1/2;00, съразмѣренно и на другитѣ, които сж платили за двѣ или по-малко години.

ИЗВѢСТІЕ.

Рѣченното Дружество понеже стѣпва днѣсь въ третятж си години; за туй умолява сичкитѣ си акціонери, да побързатъ да внесжтъ стойността на акціитѣ си, за идушжтж години, която почва отъ днѣсь. Сжщо и онѣзи които не сж виѣсли стойността на акціятж си отъ замнналжтж 1869 години, като съврѣменно си виѣсжтъ вѣтхитѣ билетѣ, за да имъ са замѣнятъ съ новы, като имъ са прибавы и печялбжтж.

Варна 1 | 13 Августъ 1070.

Настоятелити Дружественни.

Съкрѣвищникъ.

Печятопазитель.